

Ο Άσωτος Υιός

*Εδάφιο κλειδί: «Διότι
ούτος ο υιός μου νεκρός
ήτο και ανέζησε, και
απολωλώς ήτο και
ευρέθη. Και ήρχισαν να
ευφραίνονται.»
— Λουκάς 15:24*

*Επιλεγμένα εδάφια:
Λουκάς 15:11-32*

ΑΥΤΗ Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ
μιλάει κυρίως για τον
μικρότερο από τους δύο
γιους, αλλά είναι προφανές
ότι η αντίδραση του
μεγαλύτερου αδελφού στην
απόφαση του πατέρα παίζει
σημαντικό ρόλο στο τέλος
αυτής της αφήγησης.
Αναφερόμενος σε αυτό το
σενάριο, ο Ιησούς έδειξε ότι

κάποιος εύπορος έδωσε μια κληρονομιά στο μικρότερο
αδερφάκι που ακολούθησε το δικό του δρόμο και
ασχολήθηκε με άτακτη ζωή, σπαταλώντας όλα όσα του
είχαν δοθεί.— Λουκάς 15:11-16

Στην άθλια κατάστασή του, ο άσωτος άρχισε
τελικά να συνειδητοποιεί την επαναστατική του στάση
και την έλλειψη ευγνωμοσύνης για τις άφθονες προμήθειες
που απολάμβανε προηγούμενως στο σπίτι. Στη συνέχεια
αποφάσισε να μετανοήσει, να ζητήσει έλεος
επιστρέφοντας στον πατέρα του και παρακαλώντας να
υπηρετήσει ως μισθωτός. — εδάφ. 17-19

Αν και ήταν ακόμα μακριά από το σπίτι, ο πατέρας
του βλέποντάς τον από μακριά, έτρεξε να τον χαιρετήσει
και να τον υποδεχτεί με μια στοργική αγκαλιά. Επιπλέον,

οι υπηρέτες του έλαβαν οδηγίες να φορέσουν τον άσωτο με τη καλύτερη στολή, να βάλουν ένα δαχτυλίδι στο δάχτυλό του, να του βάλουν σανδάλια στα πόδια και να γιορτάσουν την επιστροφή του με ένα γλέντι. (εδ. 20-23) Το εδάφιο-κλειδί μας μάς δείχνει τη μεγάλη χαρά που βίωσε ο πατέρας όταν συμφιλιώθηκε μαζί του ο πεισματάρης γιος του.

Ο μεγαλύτερος γιος, ακούγοντας τους πανηγυρισμούς, οργίστηκε αφού δεν είχε παραστρατήσει, αλλά ποτέ δεν τιμήθηκε όπως ο αδερφός του που είχε σπείρει τα άγρια ξυλοκέρατα πριν επιστρέψει στο σπίτι. Ο πατέρας του αναγνώρισε αυτό το γεγονός, αλλά είπε επίσης ότι ήταν σκόπιμο να παραλάβει τον χαμένο γιο του πίσω στο μαντρί. Ωστόσο, αυτό ελάχιστα κατάφερε να κατευνάσει τον θυμό του μεγαλύτερου αδελφού. —εδάφ. 25-32

Σε αυτή την παραβολή, ο πατέρας είναι μια κατάλληλη εικόνα του Ιεχωβά, του εξυψωμένου Δημιουργού μας, ακριβώς όπως ο μεγαλύτερος γιος θα μπορούσε να απεικονίσει τους γραμματείς και τους Φαρισαίους που εξωτερικά φαινόταν να τηρούν τον Μωσαϊκό Νόμο. Ο μικρότερος γιος μπορούσε να αντιπροσωπεύει τους απλούς ανθρώπους κατά τη διάρκεια της διακονίας του Ιησού που δεν ήταν τόσο θρησκευτικά αυστηροί ως προς τα ιδανικά τους. Ως μέλη του έθνους του Ισραήλ, είχαν ίσως σπαταλήσει τις ευκαιρίες τους για θεοσεβή υπηρεσία λόγω της ικανοποίησης του εαυτού τους και τώρα επιθυμούσαν να αναζητήσουν τον Ιεχωβά. Ακριβώς σε τέτοιους χαρακτήρες ενθάρρυνε ο Χριστός λέγοντας «Έλθετε προς με, πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, και εγώ θέλω σας αναπαύσει.» —Ματθ. 11:28

Μερικοί από αυτή την τελευταία ομάδα επέστρεψαν στον Θεό και συγχωρήθηκαν άφθονα και

τους χορηγήθηκαν ειδικές εκδηλώσεις θείας εύνοιας μέσω του Αγίου Πνεύματος μετά την Πεντηκοστή. Ωστόσο, οι Εβραίοι θρησκευτικοί ηγέτες στο σύνολό τους απέτυχαν να ασπαστούν την ελπίδα του υψηλού καλέσματος, χάνοντας έτσι το προνόμιο, ως υποψήφια μέλη του σώματος του Χριστού, για να συμβάλλουν στην ευλογία όλων των οικογενειών της ανθρωπότητας.— Λουκάς 12:32· 13:28

Πόσο μεγαλειώδως το καλωσόρισμα του πατέρα που περιγράφει την αγάπη του Θεού! Το καλύτερο ένδυμα και οι άλλες προσοχές που δίνονται στον μετανοημένο απεικονίζουν καλά την προμήθεια που έχει κάνει ο Επουράνιος Πατέρας μέσω του Χριστού για όλους όσους επιστρέφουν από τους δρόμους της αμαρτίας. Το ένδυμα και όλες οι ευλογίες παρέχονται ως κάλυμμα για τις ατέλειες της πεσμένης φύσης. Το παχύ μοσχάρι αντιπροσωπεύει τη «γιορτή των παχέων» που προμήθευσε ο Θεός για τη μετανοημένη τάξη. — Ησα. 25:6-8· 55:1,2 ■